

Jeg vil villig indrømme, at hvis man tænker sig Muligheden af en Pestepidemi i Europa, ere vi ikke videre godt forberedte herhjemme. I 1893 udkom den sidste Koleralov, en Lov, som indeholdt de Bestemmelser, der vare fornødne for at sikre sig mod Koleraens Indtrængen landværts, i Forbindelse med en hel Del andre Bestemmelser. Denne Lov har en Slutningsparagraf, der gaar ud paa, at de herhenhørende Love i Slutningen af indeværende Aar skulde undergives Gennemsyn ved en Kommission. Spørgsmaalet om dette Lovgivningsarbejde har været under Behandling i Ministeriet, men det har vist sig, at det frembød store Vanskeligheder, som man ikke havde kunnet paaregne, nemlig paa Grund af Konferencen i Venedig om Foranstaltninger mod Pesten, med Hensyn til hvilken det endnu ikke er afgjort, om hvorvidt Danmark skal tiltræde de Beslutninger, der vedtoges. Det vilde nødvendiggøre forskellige kostbare Foranstaltninger, idet man blandt andet skulde have tilvejebragt en Pestkarantæne. Jeg kan kun meddele det ærede Medlem, at hele dette Spørgsmaal er oppe, uden at jeg dog derfor vil sige, at vi, hvis en saadan Epidemi skulde komme, vilde være særlig vel rustede nu. Man vilde naturligvis gøre i saa Henseende, hvad der kunde gøres.

N. I. Jensen: Jeg finder Anledning til at bemærke, at naar jeg talte om en Sammenrotning af Lægeforeningen, tænkte jeg ikke paa den danske Lægeforening. Jeg finder naturligvis en saadan Forening i sin Orden paa alle Maader.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Busk: Jeg tillader mig at foreslaa nedsat et Udvalg paa 11 Medlemmer angaaende denne Sag.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov indeholdende nogle Apotekerne og Apotekdriften vedrørende Bestemmelser.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2302 ff.)

Sagen sattes under Forhandling.

Rørdam: Jeg skal heller ikke komme videre ind paa denne Sags Enkeltheder, men jeg skal kun, da den staar i et vist Forhold til den tidligere behandlede Sag, udtale, da den højtærede Justitsminister sagde, at han gennem dette Forslag havde forelagt et Forslag til en Reform af vort Apotekervæsen, at jeg finder ikke, at dette er en Reform, men snarere et Tilbageskridt fra den nuværende Tilstand. Det, som Folketinget Gang efter Gang har udtalt som sit Ønske, var en Afløsning af de reelle Apotekerbevillinger, men Ministeren udtalte, at han ikke saa nogen Udvej til at komme ud over dette Spørgsmaal. Det forekommer mig imidlertid, at man ikke kan staa stille paa dette Standpunkt. Vi maa huske paa, at hvis der ikke bliver gjort noget i denne Retning, vil Erstatningen, hvis disse Privilegier skulde afløses, blive dyrere og dyrere Aar efter Aar. Nu har jeg, siden jeg kom i dette Udvalg, undersøgt alle de givne Apotekerbevillinger siden Aaret 1672, da den nu bestaaende Lov kom. Jeg har da fundet ud, at der ingen Tvivl er om, at disse Privilegier til at begynde med ere blevne givne vedkommende som en personlig Ejendom. Paa den anden Side kan det siges at være et Spørgsmaal, hvorvidt man skal respektere den Slags gamle Privilegier. Det har den højtærede Justitsminister i hvert Fald absolut ikke gjort, thi der er ingen Tvivl om, at Privilegiet blev givet Enken med samme Ret som Apotekeren. Enhver Enke fik Lov til at beholde Privilegiet og fik endogsaa Lov til at forpagte det ud og efterlade det til sine Børn. Det er der baade historisk og juridisk Hjemmel for. I dette Forslag har den højtærede Minister imidlertid uden videre slaaet Streg over denne historiske og juridiske Ret og har frataget Enken den Ret, hun har haft hidtil. Naar man kan gøre det i det ene Tilfælde, forekommer det mig, at man ogsaa kunde gøre det i det andet Tilfælde over for selve Apotekerne. Jeg mener, at det over for hele dette store Spørgsmaal,